

PHẦN 10

Khang Tuấn bước vào phòng Ái Sương đang nằm. Anh nở nụ cười tươi lên tiếng:

- Em thật là đa mưu túc trí thành công mỹ mãn rồi nhé!

Ái Sương bật cười lớn:

- Trong đó công anh cũng đâu có nhỏ phải hôn?

Khang Tuấn hỏi cô:

- Có phải bác sĩ Hân vừa vào thăm bệnh em không?

- Vâng!

- Em không để lộ điều gì chứ?

Ái Sương cười hí hửng:

- Em vờ nằm im, như còn đau đớn và mệt mỏi.

Khang Tuấn vỗ nhẹ lên cánh tay cô khen ngợi:

- Em giỏi lắm! Rồi kế tiếp còn sẽ làm gì nữa đây?

Ái Sương với ánh mắt long lanh, cô mím cười:

- Em chỉ đùa anh ta thôi. Chứ Trường Thịnh em em bỏ cho ai.

- Em làm vậy là chỉ để trả thù thôi phải không?

- Đúng, kẻ nào phản bội em kết cuộc đều phải nhận hậu quả.

- Em đáng gờm thật.

Ông Trần Khiêm, rồi bà Ái Loan mặt mày hốt hải lo lắng chạy vào. Khang Tuấn bỏ đi ra ngoài...



Mấy ngày nay mọi người đều xôn xao khi biết tin Nhã Uyên xin chuyển công tác.

Với bác sĩ Hân đó là một điều tốt. Cô khuyến khích Nhã Uyên nên xa lánh nơi này.

Khánh Tường chán nản, anh như chẳng còn muốn làm gì nữa. Anh đã mượn rượu để giải sầu.

Bác sĩ Hân đến bên cạnh anh an ủi:

- Đừng uống rượu nhiều như vậy Khánh Tường ạ!

- Nhưng tôi biết phải làm gì đây chứ!

- Hay anh gặp cô ấy để giải thích xem sao?

Ngước cặp mắt đỏ ngầu nhìn cô, Khánh Tường lắc đầu:

- Tôi đã mệt mỏi, thật sự mệt mỏi lắm rồi. Đừng ai khuyên gì tôi nữa cả.

Hân nhìn anh chăm chăm, cô nói khích:

- Nhìn anh như thế này Nhã Uyên nó càng giận anh nữa mà thôi.

Khánh Tường tâm sự:

- Về nhà thì bị ông bà già la rầy chỉ trích. Đến gặp mẹ vợ và anh vợ thì cũng bị lánh thử hỏi tôi còn lại gì nữa đây.

Hân an ủi:

- Rồi sẽ có ngày Nhã Uyên nó sẽ tha thứ cho anh mà.

- Có lẽ lần này Nhã Uyên cô ấy sẽ không tha thứ cho tôi đâu.

Bác sĩ Hân khuyên một cách chân thành:

- Anh hãy cố gắng làm việc. Nhất định tôi sẽ có cách giúp anh.

Bật cười khô khốc, Khánh Tường vò đầu:

- Tôi hết đường hi vọng rồi. Nhã Uyên buộc tôi phải ký vào đơn xin li hôn rồi.

- Đừng lo, lá đơn ấy tôi vẫn còn giữ đây nè!

Tròn mắt nhìn Hân, Khánh Tường không khỏi ngạc nhiên:

- Sao, cô còn giữ ư?

- Đúng vậy!

Nói mãi Hân mới đưa được Khánh Tường về nhà. ông Khánh Tân quát lên:

- Mà còn về đây làm gì nữa hả?

Bác sĩ Hân năn nỉ:

- Con xin hai bác hãy để cho anh ấy nghỉ ngơi, khó khăn lắm con mới mang anh về được đây.

Tuy có giận con thật sự nhưng bà Ngọc Châu vẫn nói với chồng:

- Ông à, việc cũng lỡ rồi ông có la rầy trách mắng thì bấy nhiêu cũng đủ rồi.

Hân cùng bà Châu dìu anh vào nhà. Rồi cô cũng từ giã ra về với tâm trạng vui vui...



Buổi chiều, Nhã Uyên từ nơi làm mới đi về. Mấy hôm nay cô sống như người mất hồn. Tiếng của một bác sĩ phụ khoa văng vẳng bên tai cô:

- Chúc mừng em, em đã có em bé rồi.

Mình đã có con với anh ấy rồi sao? Oan trái thật mà.

Con ơi! Sao con ra đời vào lúc này chứ!

Mà vậy cũng được. Mẹ sẽ lấy con làm niềm an ủi. Con là duy nhất của mẹ nhé!

Nước mắt lại chảy dài xuống má. Nhã Uyên không ngờ cuộc đời mình lại có lúc phải quẹo nửa đường như vậy.

Buồn quá, Nhã Uyên tạt vào công viên gọi điện cho Thu Huyền.

- Alô! Nhã Uyên.

- Đúng ta đây! Mi có khỏe không vậy?

- Minhh vẫn khỏe. Mi sao vậy?

- Có sao đâu, sao lại hỏi thế?

- Mi đừng có giấu ta, mi đang khóc.

Nhã Uyên đành thú nhận:

- Minh sắp có con, vui quá nên chảy nước mắt.

- Vậy hả, chúc mừng mi nhé! Vậy còn Khánh Tường đâu.

- Thì vẫn đi làm. Khi không nhắc đến anh ta làm gì.

- Trời, với ta mà mi cũng ghen nữa sao?

Bùi ngùi, khi nhớ lại chuyện của mình Nhã Uyên bảo:

- Rảnh mi về ta chơi nhé!

Thu Huyền hứa hẹn:

- Được, ta sẽ sắp xếp!

- Vậy thôi ta không làm mất thời giờ của mi nữa.

- Chứ hỏng phải tiếc tiền điện thoại sao?

Cười khúc khích, Nhã Uyên mắng yêu bạn:

- Nhỏ qui này cứ chọc người ta.

Bỏ điện thoại vào túi xách, Nhã Uyên lơ đãng đưa mắt nhìn về phía những đôi nam nữ sánh bước bên nhau. Những cặp vợ chồng dắt con đi dạo công viên. Cô cảm thấy nhói đau trong lòng.

- Nhã Uyên!

Nhìn sững vào anh, Nhã Uyên mấp máy đôi môi:

- Anh còn tìm tôi để làm gì?

- Để đưa mẹ con em về với anh. Đừng tự hành hạ mình như vậy em ạ!

Khánh Tường nắm lấy tay cô. Nhưng bị cô cự tuyệt đẩy ra:

- Anh nên làm những việc gì mà anh thích đi. Mặc em!

- Đó chỉ là do âm mưu của cả Khang Tuấn và Ái Sương. Trong chuyện này anh là kẻ bị hại.

Đưa hai tay lên bịt tai, Nhã Uyên khước từ:

- Xin anh đừng nói nữa. Em nhất định không nghe đâu!

Khánh Tường nhăn mặt anh đưa tay nâng cằm cô lên:

- Tại sao em chẳng chịu tin anh. Đời này kiếp này anh chỉ yêu có một mình em thôi.

Nhã Uyên nghe mà giận, em không nghe bất cứ điều gì anh nói nữa đâu. Anh hãy đi đi!

Nhã Uyên tím tím khóc. Cô thật giận mình tại sao chẳng trốn tránh anh được.

- Nhã Uyên! Em hãy tha thứ cho anh một lần này thôi.

Nhưng Nhã Uyên cố nén đau lòng mà từ chối:

- Em không giận hờn vì anh đâu. Có lẽ do em quá đơn giản khi nghĩ về anh rồi chấp nhận lấy anh. Em thật là ngốc khi chẳng chịu nhìn lại mình.

- Em có biết em nói vậy là làm đau lòng anh lắm em có biết không Uyên!

Bác sĩ Hân xuất hiện từ nãy giờ, cùng với ông bà Khánh Tần, bà Nguyệt Lê và cả Tiến Dũng.

- Khánh Tường nó nói đúng đó Nhã Uyên!

Nhã Uyên giật mình ngẩng lên cô sững sốt nhìn mọi người:

- Sao mọi người lại đến đây?

Bà Nguyệt Lê an ủi con gái:

- Mọi người vẫn quan tâm đến con mà con gái.

- Nhưng...

Tiến Dũng lên tiếng:

- Em nhưng nhị gì nữa. Ái Sương và Khang Tuấn đã khai nhận là đã âm mưu hại em và Khánh Tường đó.

Lắc đầu như không tin Nhã Uyên nhìn mọi người:

- Em không tin đâu.

Bác sĩ Hân mở máy. Tiếng của Khang Tuấn và Ái Sương vang lên. Nghe xong Nhã Uyên mừng lắm. Nhưng vẫn hỏi:

- Sao họ lại hại em hả anh hai?

Bà Ngọc Châu ngồi xuống cạnh con dâu mà bà yêu quý nhất giải đáp:

- Đó là do Ái Sương hận gia đình này, đã từ hôn và đi cưới con đó thôi.

Khánh Tường nắm tay vợ:

- Em không giận anh nữa chứ.

Lờm anh, Nhã Uyên lắm bả:

- Anh ham lắm à! Đơn em đã gởi đi rồi.

Bà Ngọc Châu lo lắng:

- Đơn gì hả con?

Nhã Uyên cúi đầu đáp nhỏ:

- Dạ, là đơn xin li hôn giữa con và anh ấy.

Bà Ngọc Châu sửng sờ:

- Tại sao phải như vậy chứ!

Nhã Uyên ngần ngại:

- Vì lúc đó con giận quá. Con quyết không chung sống với người chồng phản bội như vậy.

Khánh Tường nhìn vợ đầy yêu thương, anh nói rất chân thành:

- Nhưng thực tế, anh đâu có phản bội em.

Chu môi, Nhã Uyên cãi lại:

- Còn nói là không nữa hả?

Bà Ngọc Châu sốt ruột:

- Vậy rồi hai đứa tính sao đây hả?

Bà Nguyệt Lê cũng khuyên con:

- Hãy suy nghĩ kỹ đi con. Khánh Tường nó đâu có lỗi gì?

Nhã Uyên ngậm ngừng:

- Nhưng đơn con đã...

Bác sĩ Hân lên tiếng:

- Còn y nguyên đây, chị chưa có gởi.

Bà Ngọc Châu giật lấy lá đơn bà xé ra làm nhiều mảnh, Nhã Uyên nhìn Hân:

- Sao, chị chưa gởi à?

- Chị xin lỗi em!

- Em cảm ơn chị thì có.

Hân vui vẻ:

- Nói vậy em đã tha thứ cho chồng rồi phải không?

Nhã Uyên phụng phịu:

- Mẹ chồng em đã xé nó đi rồi còn gì!

Hiểu ý cô mọi người cười lên vui vẻ. Khánh Tường nhắc bông cô lên xoay mấy vòng.

Bà Ngọc Châu sợ quỳnh kêu lên:

- Ôi, hãy để vợ con xuống đi. Đừng làm chóng mặt cháu nội của mẹ.

Nhã Uyên đỏ mặt, mỉm cười quay đi nơi khác. Cô thấy hạnh phúc như quay về với mình thật sự.

Tiến Dũng tuyên bố:

- Xin mời hai bác, mẹ, Hân và vợ chồng em đến nhà hàng dùng tiệc để mừng hai em được sum họp.

Mọi người đã đi hết. Họ vui vẻ bên nhau. Bữa tiệc thật là đầm ấm.



Tám tháng sau, chú nhóc ra đời, hạnh phúc của cặp vợ chồng son càng được nhân lên.

Khánh Tường đi làm về nhà là đi ngay vào với vợ với con:

- Bà xã, anh về rồi nè!
- Suyt! Con vừa mới ngủ thôi.
- Sao con ngủ muộn vậy em!
- Có lẽ nó mong anh về đó mà.

Ngồi xuống cạnh vợ, anh hôn lên má cô một nụ hôn thắm thiết yêu thương:

- Cảm ơn em, đã cho anh niềm vui sướng hạnh phúc.

Đưa tay ôm đầu anh xuống Nhã Uyên hạnh phúc hôn tới tấp lên mặt anh:

- Em đâu mong gì hơn nữa. Em chỉ cần anh yêu em vậy là đủ rồi!

Khánh Tường mân mê bàn tay con, rồi anh tâm sự:

- Đến hôm nay anh mới thấy cha mẹ vui đến như vậy.

Nhã Uyên nói đùa:

- Thấy mẹ thương yêu cháu nội mà em phát ganh tị đó.

Ôm cô vào lòng, Khánh Tường thì thầm:

- Em đã có anh thương yêu thế này chưa đủ sao hả?

Sung sướng ngả đầu lên vai anh, Nhã Uyên thì thầm:

- Em đâu có mơ ước gì hơn nữa đâu. Khi nghĩ đến chuyện đã qua là em cảm thấy rùng mình.

Thở dài Khánh Tường lại nói:

- Chỉ tội cho Viện trưởng, cả đời xây dựng sự nghiệp phút chốc đã tan tành vì đưa con gái rước.

- À, Ái Sương giờ sao rồi anh.

- Bị Trường Thịnh lừa nên cô ta bị vào tù rồi. Ở đời có vay có trả thôi.

- Tội nghiệp!

Khánh Tường cúi xuống hôn lên mắt vợ:

- Mặc họ đi em! Mình được bình yên như vậy là tốt rồi. Càng lúc anh càng thấy yên em nhiều hơn.

Nhã Uyên nhìn con thơ rồi nhìn chồng, lòng cô dâng lên niềm hạnh phúc:

- Em yêu anh quá!

Xiết mạnh cô vào lòng, anh tặng cho cô trận mưa hôn.

- Anh cũng vậy, yêu em chẳng sao nói hết!

- Một lần yêu anh thôi để rồi em sẽ yêu anh mãi mãi...

- Em nói gì vậy hả?

- Em... yêu... anh...

Cả hai cùng cười. Họ quấn quýt vào nhau, mãi mãi không rời.